



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 273/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť P. H., zastúpeného advokátkou JUDr. Nikoletou Sekerákovou, Ulica 1. mája 18, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 25 Sd 198/2011-77 z 9. februára 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7 So 66/2012 z 26. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. septembra 2013 doručená sťažnosť P. H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Nikoletou Sekerákovou, Ulica 1. mája 18, Žilina, vo veci namietaného porušenia

jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 Sd 198/2011-77 z 9. februára 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci sp. zn. 7 So 66/2012 z 26. júna 2013.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 09. 02. 2012, č. k. 25 Sd/198/2011-77, krajský súd potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne – ústredie, č... zo dňa 01. 06. 2011, ktorým sociálna poisťovňa priznala sťažovateľovi invalidný dôchodok, pretože podľa posudku posudkového lekára sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne, pobočky v Žiline zo 17. mája 2011 je sťažovateľ invalidný a miera poklesu vykonávať zárobkovú činnosť bola stanovená na 55 %. Krajský súd Žilina sa stotožnil s lekárskou správou posudkového lekára sociálneho poistenia... zo dňa 16. 12. 2011, že nesúhlasia so závermi kardiológa, že u sťažovateľa sa jedná o funkčné štádium NYHA III. Podľa posudkových lekárov, sa u sťažovateľa jedná o funkčné štádium NYHA II.

Voči rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline zo dňa 09. 02. 2012, č. k. 25 Sd/198/2011-77 podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietal skutočnosť, že posudkoví lekári bez kardiologickej špecializácie a bez kardiologického vyšetrenia prekvalifikovali diagnózu sťažovateľa z NYHA III. na NYHA II. Rovnako v podanom odvolaní sťažovateľ namietal skutočnosť, že krajský súd nevyhovel jeho žiadosti o určenie nezávislého súdneho znalca – špecialistu z odboru kardiológie na určenie jeho diagnózy, keďže posudkoví lekári, ktorí posudky vypracovali, sú posudkovými lekármi pre Sociálnu poisťovňu.

O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozsudkom č. 7 So/66/2012 zo dňa 26. 6. 2013, potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 09. 02. 2012, č. k. 25 Sd/198/2011-77, avšak bližšie nešpecifikoval, pre o v prípade sťažovateľa nie je potrebné ustanoviť súdneho znalca na určenie diagnózy sťažovateľa, pričom napriek tomu, že na strane 5 v prvom odseku na jednej strane vymenoval, ktoré vyšetrenia sú rozhodujúce pre určenie percentuálnej miery invalidity, mal na druhej strane

vedomosť zo spisového materiálu, že všetky potrebné vyšetrenia na určenie diagnózy nežiadali, a o diagnóze sťažovateľa rozhodovali posudkoví lekári bez špecializácie – kardiológia.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Žiline zo dňa 09. 02. 2012, č. k. 25 Sd/198/2011-77 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 So/66/2012 zo dňa 26. 6. 2013.

Sťažovateľ považuje uvedené rozhodnutia za nesprávne a má za to, že Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky svojimi rozhodnutiami porušili jeho právo na spravodlivý proces a spravodlivé súdne konanie.“

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé prejednanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 09. 02. 2012, č. k. 25 Sd/198/2011-77 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 6. 2013, č. k. 7 So/66/2012 bolo porušené.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 09. 02. 2012, č. k. 25 Sd/198/2011-77 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 6. 2013, č. k. 7 So/66/2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy ako finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 Eur, ktoré je povinný vyplatiť Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní nahradiť P. H. ako sťažovateľovi trovy konania, pozostávajúce z priznanej odmeny a náhrady hotových výdavkov právneho zástupcu sťažovateľa vo výške 275,94 EUR na účet právneho zástupcu JUDr. Nikolety Sekerákovej, advokátke, Advokátska kancelária so sídlom 1. mája 18, 010 01 Žilina... a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 25 Sd 198/2011-77 z 9. februára 2012

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne poukazuje na to, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd poukazuje na to, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti tomuto rozsudku.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej

právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 66/2012 z 26. júna 2013

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a pri uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s jeho posúdením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé, prípadne popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, a aj v tom prípade, ak sú dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené, zjavne jednostranné alebo sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Sťažovateľ považuje namietaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 66/2012 z 26. júna 2013 za nesprávny a za taký, ktorý porušuje ním označené práva. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd „*bližšie nešpecifikoval, prečo v prípade sťažovateľa nie je potrebné ustanoviť súdneho znalca na určenie diagnózy sťažovateľa, pričom napriek tomu, že na strane 5 v prvom odseku na jednej strane vymenoval, ktoré vyšetrenia sú rozhodujúce pre určenie percentuálnej miery invalidity, mal na druhej strane vedomosť zo spisového materiálu, že všetky potrebné vyšetrenia na určenie diagnózy nežiadali, a o diagnóze sťažovateľa rozhodovali posudkoví lekári bez špecializácie – kardiológia*“.

Ústavný súd z príloh k sťažnosti (odvolanie zo 16. marca 2012 proti napadnutému rozsudku krajského súdu) zistil, že sťažovateľ uplatnil v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne rovnakú námietku vo vzťahu k otázke, ktorou sa však najvyšší súd zaoberal.

Krajský súd vo svojom rozsudku vo veci č. k. 25 Sd 198/2011-77 z 9. februára 2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne... z 1. júna 2011, okrem iného uviedol:

„Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne, i konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 250l a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno vyhovieť...

Posúdenie rozsahu zdravotného poškodenia a jeho následkov na schopnosť občana vykonávať zárobkovú činnosť vyžaduje odborné lekárske znalosti a vo veciach sociálneho zabezpečenia je zverené posudkovým lekárom sociálneho poistenia, a to tak pre účely správneho, ako aj na účely súdneho konania.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu v predmetnej veci vyplýva, že ide o konanie o posúdenie invalidity na základe opravného prostriedku z 15. júna 2011 z dôvodu nesúhlasu s určenou mierou poklesu schopnosti zárobkovej činnosti na žiadosť navrhovateľa o invalidný dôchodok zo dňa 17. 5. 2011.

Zo spisov vyplýva, že navrhovateľ poberá invalidný dôchodok od 13. mája 2011 v sume 234,50 mesačne. Za invalidného bol navrhovateľ uznaný z dôvodu, že má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 55 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou.

Posúdenie invalidity navrhovateľa bolo opätovne predmetom posudzovania druhostupňovým posudkovým lekárom sociálneho poistenia..., ktorú vyhodnotil v lekárskej správe zo dňa 6. septembra 2011 a následne ďalším posudkovým lekárom sociálneho poistenia... za prítomnosti prísediaceho odborného lekára – internistu..., ktorú vyhodnotili v lekárskej správe zo dňa 16. decembra 2011. Okrem toho sa druhostupňový posudkový lekár sociálneho poistenia... vo svojej lekárskej správe zaoberal aj požiadavkou vyslovenou v dožiadaní krajského súdu o spresnenie určovania stupňa závažnosti prejavov poškodenia srdcovej činnosti a na základe akých predpokladov môže posudkový lekár ustáliť funkčné štádium NYHA III. Medzi závermi lekárskeho správ uvedených posudkových lekárov sociálneho poistenia neboli zistené rozpory a o ich odbornej úrovni (spôsobilosti) nemá súd dôvody pochybovať. Námietky navrhovateľa uvádzané v opravnom prostriedku a na pojednávaní súdu, nemohol súd zohľadniť, lebo uvádzané zdravotné problémy boli všetky známe pri posudzovaní navrhovateľa uvedenými posudkovými lekármi a vyplývajú z odborných lekárskeho vyšetrení, ktoré boli podkladom pre ich závery o invalidite navrhovateľa, resp. o určení miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť z hľadiska zvýšenia invalidného dôchodku.“ Po podrobnej analýze posudkovej činnosti v ďalšej časti svojho rozsudku krajský súd „návrh na doplnenie dokazovania – ustanovením

znalca za ú čelom stanovenia kardiovaskulárneho ochorenia navrhovateľa, či je typu NYHA II, resp. NYHA III. zamietol“.

Najvyšší súd sa stotožnil s postupom krajského súdu, ku ktorému v odôvodnení svojho rozsudku č. k. 25 Sd 198/2011-77 z 19. februára 2012 okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť...“

Odvolací súd k odvolaniu navrhovateľa uvádza, že posudkoví lekári v zmysle príslušných ustanovení zákona o sociálnom poistení vykonávajú odborné vyšetrenie zdravotného stavu žiadateľa o dôchodkovú dávku len v rozsahu svojej odbornosti a žiadateľ o dávku preukazuje nálezmi odborných ošetrojúcich lekárov, že pre svoj dlhodobý nepriaznivý zdravotný stav spĺňa podmienky invalidity a v akom rozsahu závažnosti. Posudkoví lekári sociálneho poistenia po vlastnom vyšetrení žiadateľa o invalidný dôchodok posudzujú, či z predloženej zdravotnej dokumentácie vyplývajú podmienky pre vznik nároku na invalidný dôchodok. V Prílohe č. 4 zákona o sociálnom poistení je uvedené, ktoré vyšetrenia sú rozhodujúce pre určenie percentuálnej miery invalidity. Napríklad všeobecné posudkové hľadisko pre srdcové choroby miera poklesu zárobkovej činnosti sa určí na základe ergometrie, echokardiografie v pokoji a po záťaži, angiografie, flebografie, rádionuklidové vyšetrenie a pod.). Pre ich posúdenie sú významné nálezy odborných lekárov o závažnosti ochorenia (NYHA II či NYHA III).

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je vykonávať ďalšie dokazovanie zdravotného stavu navrhovateľa ustanovením súdneho znalca, ale preskúmať zákonnosť rozhodnutia odporkyne ako správneho orgánu o návrhu na invalidný dôchodok, ktoré rozhodnutie má vychádzať z lekárskeho posudku posudkového lekára sociálneho, a to aj z hľadiska, či posudkoví lekári postupovali v zmysle zákona o sociálnom poistení.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne vyžiadal doplnenie lekárskeho posudku posudkového lekára ohľadne navrhovateľom namietanej závažnosti srdcového ochorenia. Po doplnení posudku v lekárskej správe zo 16. decembra 2011 odvolací rovnako ako súd prvého stupňa dospel

k záveru, že lekárske posudky zodpovedajú zákonu, pretože zohľadnili zdravotný stav a mieru poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť zo zdravotnej dokumentácie, predloženej navrhovateľom.

Navrhovateľ v odvolacom konaní nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo hodnotenie jeho zdravotného stavu, ktoré by bolo v rozpore s hodnotením posudkových lekárov sociálneho poistenia. O ich odbornej úrovni, objektívnosti a správnosti záverov posudkových lekárov sociálneho poistenia odvolací súd preto nemal dôvod pochybovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedeného dôvodu rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.“

Poukazujúc predovšetkým na citované časti odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu (a v súvislostiach rozsudku krajského súdu), ústavný súd zastáva názor, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je dostatočným a preskúmateľným spôsobom odôvodnený a v tomto rámci sa najvyšší súd primerane vyrovnal s námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní zo 16. marca 2012, ktoré sú opätovne uvádzané v jeho sťažnosti. Tento rozsudok sa v odôvodnení síce priamo nezaoberá namietaným spôsobom rozhodovania o procesnom návrhu sťažovateľa v konaní pred krajským súdom, ktorému krajský súd nevyhovel (keď sťažovateľ po vyžiadaní doplnenia lekárskeho posudku posudkového lekára žiadal krajský súd o doplnenie dokazovania ustanovením znalca), toto však priamo vyplýva zo spôsobu aplikácie príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré sa týkajú lekárskej posudkovej činnosti pri výkone sociálneho poistenia (§ 71 a § 153 a nasl. uvedeného zákona), t. j. postupov, z preskúmania ktorých najvyšší súd ako súd odvolací vychádzal.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že v celom rozsahu zotráva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva

odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania (nemusí ani vyhovieť všetkým predloženým procesným návrhom na dokazovanie bez toho, aby to znamenalo porušenie procesných práv účastníka konania, resp. porušenie jeho práva na spravodlivý proces), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného (prvostupňového, ale aj odvolacieho a dovolacieho) súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z toho aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založený napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a v okolnostiach danej veci nič nenasvedčuje tomu, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku vyslovil právne závery, ktoré sťažovateľ nepovažuje za správne či dostatočné a s ktorými nesúhlasí, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto záverov a taktiež nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor ústavného súdu svojím vlastným (pozri aj IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

Ústavný súd s odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014